

การนำคำภาษาอังกฤษมาสร้างเป็นคำซ้อน และคำซ้ำในภาษาไทย

พรทิพย์ เจริญนิพนธ์

อำนาจ ปักษาสุข

บทคัดย่อ

การซ้อนคำและการซ้ำคำในภาษาไทยเป็นกระบวนการสร้างคำที่ทำให้เกิดคำซ้อนและคำซ้ำขึ้นใช้ในภาษา ประกอบกับทุกวันนี้ภาษาอังกฤษเข้ามามีบทบาทต่อการใช้ภาษาไทยเป็นอย่างมาก ส่งผลให้มีการนำคำภาษาอังกฤษมาใช้ในกระบวนการสร้างคำซ้อนและคำซ้ำ จากการศึกษาพบว่าปัจจุบันมีการนำคำภาษาอังกฤษมาใช้สร้างเป็นคำซ้อนและคำซ้ำจำนวนมาก ลักษณะดังกล่าวทำให้เห็นว่าคำภาษาอังกฤษมีบทบาทต่อการใช้ภาษาไทยและใช้อย่างแพร่หลายจนสามารถนำมาใช้ในกระบวนการสร้างคำในภาษาไทยได้

English Words in the Formation of Thai Synonymous Compounds and Reduplicated Words

Pornthip Chertchinnapa
Amnat Paksasuk

Abstract

Synonymous compounds and reduplication are two types of word formation in Thai. Given an increasing influence from English, an influx of English words have been borrowed into Thai and interestingly, have undergone the two Thai word formation processes (synonymous compounds and reduplication). This implies that English lexis plays an increasingly crucial role and is adopted in the Thai word formation processes.

บทนำ

การซ้อนคำและการซ้ำคำในภาษาไทยเป็นกระบวนการสร้างคำที่ทำให้เกิดคำซ้อนและคำซ้ำขึ้นใช้ในภาษา โดยปกติการสร้างคำซ้อนจะนำคำภาษาไทยมาซ้อนกับคำภาษาไทย หรืออาจนำไปซ้อนกับคำภาษาเขมร คำภาษาบาลี หรือคำภาษาสันสกฤต ส่วนการสร้างคำซ้ำในภาษานั้นมักจะนำคำที่เป็นภาษาไทยมาใช้ซ้ำเป็นส่วนใหญ่

อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันเกิดปรากฏการณ์บางประการที่น่าสนใจที่เกี่ยวข้องกับคำซ้อนและคำซ้ำในภาษาไทย กล่าวคือมีการนำคำภาษาอังกฤษมาใช้ในกระบวนการสร้างคำซ้อนและคำซ้ำเป็นจำนวนมาก

อนึ่ง ภาษาอังกฤษนั้นมิใช้ในภาษาไทยมาตั้งแต่ครั้งสมัยอยุธยา โดยพ่อค้าชาวอังกฤษพวกแรกเข้ามาถึงกรุงศรีอยุธยาทางเรือสินค้าในสมัยสมเด็จพระเอกาทศรถ เมื่อปี พ.ศ. 2155 (วัดนา อุดมวงศ์, 2524, น. 69) แต่สมัยกรุงศรีอยุธยานั้นคนไทยคุ้นเคยกับชาวโปรตุเกสและฝรั่งเศสอื่น ๆ เช่น ฝรั่งเศส มากกว่าอังกฤษ ดังนั้นเอกสารที่หลงเหลือหลังจากคราวเสียกรุงจึงไม่ค่อยพบว่ามีการใช้คำยืมจากภาษาอังกฤษ แม้ในสมัยรัชกาลที่ 1 ก็ไม่ปรากฏว่ามีชาวอังกฤษเข้ามาติดต่อกับไทยอีก

จนมาถึงสมัยรัชกาลที่ 2 ที่มีการติดต่อกับอังกฤษอย่างเป็นทางการ จึงเริ่มพบการเขียนคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษในเอกสารต่าง ๆ และมีใช้ประปรายในสมัยรัชกาลที่ 2 และรัชกาลที่ 3 ต่อมาในสมัยรัชกาลที่ 4 ไทยติดต่อกับอังกฤษและสหรัฐอเมริกามากขึ้น มีการส่งทูตไปยังประเทศอังกฤษ อีกทั้งพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวก็สนพระทัยศึกษาภาษาอังกฤษจนแตกฉาน จึงทำให้มีการรับคำภาษาอังกฤษมาใช้มากขึ้น ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงขึ้นในภาษาไทยอย่างชัดเจน

ปัจจุบันคำภาษาอังกฤษเข้ามามีบทบาทอย่างมากต่อการใช้ภาษาไทย เห็นได้จากมีการนำคำภาษาอังกฤษมาใช้ในภาษาไทยเป็นจำนวนมาก ส่งผลให้มีการนำคำภาษาอังกฤษมาใช้ในกระบวนการสร้างคำซ้อนและคำซ้ำด้วย บทความเรื่องนี้จึงขอเสนอข้อสังเกตเกี่ยวกับคำซ้อนและคำซ้ำที่เป็นผลมาจากการรับภาษาอังกฤษเข้ามาใช้ในภาษาไทย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. การนำคำภาษาอังกฤษมาสร้างเป็นคำซ้อนในภาษาไทย

การซ้อนคำเป็นกระบวนการสร้างคำขึ้นใช้ในภาษาไทยวิธีหนึ่ง หมายถึง การนำคำหรือกลุ่มคำตั้งแต่ 2 หน่วย¹ ขึ้นไปมาเรียงต่อกัน โดยแต่ละหน่วยนั้นมีความสัมพันธ์กันในด้านความหมาย หน่วยที่เป็นคำอาจเป็นคำหมวดใดหมวดหนึ่งต่อไปนี้ คือ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำวิเศษณ์ คำจำนวนนับ คำบุพบท คำสันธาน ส่วนหน่วยที่เป็นกลุ่มคำอาจเป็นกลุ่มคำชนิดใดชนิดหนึ่งต่อไปนี้ คือ นามวลี กริยาวลี คุณศัพท์วลี วิเศษณ์วลี บุพบทวลี เมื่อรวมหน่วยตามความสัมพันธ์ด้านความหมายแล้วจะกลายเป็นคำคำเดียวกันหรือกลุ่มคำเดียวกันซึ่งจะทำหน้าที่ในภาษาเป็นอย่างไรก็ตาม หน่วยที่นำมาเรียงต่อกันนั้นจะมีความหมายประจำคำที่สัมพันธ์กันอย่างไรก็ตามหนึ่งใน 3 อย่างต่อไปนี้ คือ ความหมายเหมือนกัน ความหมายคล้ายคลึงกัน และความหมายตรงกันข้าม (ราตรี ธนวารชกร, 2534, น. 20-24) การซ้อนคำในลักษณะดังที่ได้กล่าวมาทำให้ได้คำในภาษาไทยชนิดที่เรียกว่า “คำซ้อน”

1.1 ที่มาของคำที่นำมาใช้ในคำซ้อน

จากการศึกษาเรื่องที่มาของคำที่นำมาซ้อนในวิทยานิพนธ์เรื่อง “การศึกษาการซ้อนคำในภาษาไทย” ของราตรี ธนวารชกร (2534) ที่ศึกษาข้อมูลจากเอกสารร้อยแก้ว ตั้งแต่สมัยสุโขทัยถึงสมัยรัชกาลที่ 7 (ก่อนการเปลี่ยนแปลงการปกครองวันที่ 24 มิถุนายน 2475) นั้น พบคำซ้อนที่เป็นคำภาษาไทย และคำซ้อนที่มีที่มาของหน่วยใดหน่วยหนึ่งเป็นคำภาษาเขมร คำภาษาบาลี และคำภาษาสันสกฤตเป็นจำนวนมาก ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คำซ้อนที่เกิดจากคำภาษาไทยทุกหน่วย เช่น ปิดบัง ดูแล ขับร้อง ดิงาม ปกป้อง ยากจน ตึกบ้านเรือน ริมรอบขอบ เป็นต้น

คำซ้อนที่มีหน่วยใดหน่วยหนึ่งเป็นคำภาษาเขมร เช่น ไกล่ซิด ชำรุดทรวดโทรม ชื่อตรง ร้ายกาจ บาดแผล กรวบน้ำไหว ถนุหนทาง เป็นต้น

คำซ้อนที่มีหน่วยใดหน่วยหนึ่งเป็นคำภาษาบาลี เช่น เก่าโบราณ เค้ามูล สิ้นสูญ เขตแดน สัจจริง ฉายาเงา เป็นต้น

¹ราตรี ธนวารชกร ให้คำนิยามของคำว่า “หน่วย” ว่าหมายถึง คำหรือวลีที่นำมาเรียงต่อกัน ถ้าเป็นคำอาจเป็นคำมูลหรือคำที่สร้างแล้ว เช่น คำกร่อน คำแผลง คำสมาส คำประสม หรือคำซ้อนก็ได้ และถ้าเป็นกลุ่มคำอาจเป็นนามวลี กริยาวลี วิเศษณ์วลี คุณศัพท์วลี หรือบุพบทวลีก็ได้ โดยคำหรือกลุ่มคำแต่ละหน่วยจะมีที่พยางค์ก็ได้

คำชื่อนที่มีหน่วยใดหน่วยหนึ่งเป็นคำภาษาสันสกฤต เช่น ประณีตงดงาม
เชื้อวงศ์ ขอบธรรม พิพากษาดัดสิน พักอาศัย ศัพท์สำเนียง เป็นต้น

การศึกษาเรื่องดังกล่าวพบคำชื่อนที่มีหน่วยใดหน่วยหนึ่งเป็นคำภาษาอังกฤษ
อยู่บ้าง แต่พบเป็นจำนวนน้อยมาก คือพบเพียง 5 คำ เท่านั้น ได้แก่ พลับพลาเต้น
เรือโบต กัปตันนายเรือ ปัสตันปิ่น และเปรสิเดนต์เจ้าเมือง

อย่างไรก็ตามในภาษาไทยปัจจุบันได้เกิดปรากฏการณ์ใหม่ขึ้นกับคำชื่อนใน
แง่ที่มาของคำที่นำมาชื่อน โดยภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทในภาษาไทยและใช้
อย่างแพร่หลาย ทำให้มีการนำคำภาษาอังกฤษมาใช้ในกระบวนการสร้างคำภาษาไทย
เกิดเป็นคำชื่อนที่มีหน่วยใดหน่วยหนึ่งเป็นคำภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น ดังตัวอย่าง
คำชื่อนที่มีหน่วยใดหน่วยหนึ่งเป็นคำภาษาอังกฤษต่อไปนี้

บ่อนคาสิโน (casino)	โหวตลงคะแนน (vote)	แบบฟอร์ม (form)
เหล้าเบียร์ (beer)	ปูนซีเมนต์ (cement)	วิ่งจ็อกกิ้ง (jogging)
วิวทิวทัศน์ (view)	ตรวจเช็ค (check)	สวีตหวาน (sweet)
อินไซด์ใกล้ชิด (inside)	ดูแลเทคโนโลยีเอาใจใส่ (take care)	
นัดเดด (date)	กลิตเตอร์ระยิบระยับแวววาว (glitter)	
เบสิกพื้นฐาน (basic)	อิมพอสซิเบิลเป็นไปไม่ได้ (impossible) เป็นต้น	

นอกจากนี้ยังพบคำชื่อนที่มีหน่วยใดหน่วยหนึ่งเป็นคำภาษาอังกฤษและใช้
เป็นคำสแลงในภาษาไทยอีกด้วย เช่น

เก๋กู๊ด (good)	ใหญ่บิ๊ก (big)	บิ๊กเบิ้ม (big)
ใหญ่โตโซ่บิก (so big)	เลิศเลอเพอร์เฟกต์ (perfect)	

คำชื่อนลักษณะข้างต้นนับเป็นปรากฏการณ์ใหม่ที่เกิดขึ้นกับคำชื่อนใน
ภาษาไทย

1.2 โครงสร้างของคำชื่อน

คำชื่อนบางคำที่มีใช้ในอดีต เมื่อมาถึงปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงไป โดยอาจ
มีการลำดับคำใหม่ เช่น สมัยอยุธยาใช้ว่า “ทาสลูกนี้ส่งเงินแก่เจ้านี้ ถ้าเจ้าเงินเจ้านี้
หมีรับถึงสามตำให้ร้องฟ่องประทับส่งไปเจ้ากระทรวงแพ่งกระเสม” (ราชบัณฑิตยสถาน,
น. 282) แต่ปัจจุบันใช้ว่า “ฟ่องร้อง” บางคำอาจมีการเปลี่ยนแปลงรูปคำไป เช่น สมัย
สุโขทัยใช้ว่า “. . . แล้วก็ชวนกันมาไหว้นบคว่ำพยำแยงแด่สมเด็จพระมหาจักรพรรดิราช
เจ้า” (กรมศิลปากร, 2551, น. 114) ปัจจุบันใช้ว่า “เคารพยำเกรง” คำบางคำมีใช้ในอดีต

คำซ้อนที่เป็นบุพพท เช่น รถแล่นอยู่กึ่งกลางถนน

คำซ้อนที่เป็นคำเชื่อมประโยค เช่น ถ้าหากเธอชวน ฉันจะไปด้วย

คำซ้อนที่มีหน่วยใดหน่วยหนึ่งเป็นคำภาษาอังกฤษที่ปรากฏในภาษาไทย ปัจจุบันมีหน้าที่ดังนี้

คำซ้อนที่มีหน่วยใดหน่วยหนึ่งเป็นคำภาษาอังกฤษที่ทำหน้าที่เป็นคำนาม เช่น กระดาษทิชชู (tissue) สมัยนี้ราคาไม่แพง

คำซ้อนที่มีหน่วยใดหน่วยหนึ่งเป็นคำภาษาอังกฤษที่ทำหน้าที่เป็นกริยาอาการ เช่น ฉันออกไปวิ่งจ็อกกิ้ง (jogging) ทุกเช้า

คำซ้อนที่มีหน่วยใดหน่วยหนึ่งเป็นคำภาษาอังกฤษที่ทำหน้าที่เป็นกริยาอาการย่อย เช่น คุกกี้รสดีหวาน (sweet) กัดตลอดเวลา

คำซ้อนที่มีหน่วยใดหน่วยหนึ่งเป็นคำภาษาอังกฤษที่ทำหน้าที่เป็นกริยากรรม เช่น การประกวดร้องเพลงครั้งนี้ เธอจะส่งข้อความไปโหวตลงคะแนนให้นักร้องคนไหน

คำซ้อนที่มีหน่วยใดหน่วยหนึ่งเป็นคำภาษาอังกฤษที่ทำหน้าที่เป็นกริยาวิเศษณ์ เช่น นักข่าวติดตามข่าวอาการป่วยของพระเอกดังอย่างอินไซด์ใกล้ชิด (inside)

คำซ้อนที่มีหน่วยใดหน่วยหนึ่งเป็นคำภาษาอังกฤษที่ทำหน้าที่เป็นคุณศัพท์ เช่น บ้านของดาราคคนนั้นมีขนาดใหญ่โตโข้ก (so big)

1.4 ความหมายของคำซ้อน

คำซ้อนที่ใช้ในภาษาอาจมีความหมายต่าง ๆ กัน รัชฎาพรธน เศรษฐวัฒน์ (2516) ได้กล่าวถึงความหมายที่เกิดจากคำซ้อนสรุปได้ดังนี้

คำซ้อนที่ความหมายคงเดิม หมายถึง คำซ้อนที่มีความหมายไม่เปลี่ยนแปลงไปจากความหมายเดิมมากนัก สามารถใช้แทนที่กันในแต่ละประโยคได้ เพราะเป็นคำชนิดเดียวกันและทำหน้าที่เดียวกันกับหน่วยคำเดิม เช่น การงาน เจ็บป่วย

คำซ้อนที่มีความหมายเปลี่ยนแปลงไปเชิงอุปมา หมายถึง คำซ้อนที่มีความหมายเปลี่ยนแปลงไปจากความหมายเดิมเป็นแบบคำอุปมา ไม่สามารถใช้แทนที่คำเดิมในประโยคได้ เช่น ลู่วาง ล่มจม บากบั่น

คำซ้อนที่ความหมายของคำหนึ่งต้องอาศัยความหมายของอีกคำหนึ่ง หมายถึง คำซ้อนที่มีคำใดคำหนึ่งใช้ในภาษาไทยปัจจุบัน แต่อีกคำหนึ่งอาจเป็นคำโบราณ หรือคำภาษาถิ่นที่ไม่ใช้ในภาษาไทยปัจจุบัน ต้องอาศัยความหมายของอีกคำหนึ่งเสมอไป เช่น หยูกยา

จากการศึกษาความหมายของคำซ้อนที่มีหน่วยใดหน่วยหนึ่งเป็นคำภาษาอังกฤษที่ปรากฏใช้ในภาษาไทยปัจจุบันพบว่า เป็นคำซ้อนที่มีความหมายคงเดิม โดยเป็นคำชนิดเดียวกันและทำหน้าที่เดียวกัน เพียงแต่นำมาซ้อนเพื่ออธิบายความหมายของอีกคำหนึ่งเท่านั้น และคำภาษาอังกฤษที่นำมาซ้อนกับภาษาไทยนี้เป็นคำนาม กริยากรรม กริยากรรมย่อย กริยากรรม กริยาวิเศษณ์ หรือคุณศัพท์ กระบวนการสร้างคำซ้อนที่มีหน่วยใดหน่วยหนึ่งเป็นคำภาษาอังกฤษดังที่กล่าวมาแสดงให้เห็นบทบาทของภาษาอังกฤษที่มีต่อการใช้ภาษาไทยในปัจจุบันได้เป็นอย่างดี

2. การนำคำภาษาอังกฤษมาสร้างเป็นคำซ้ำในภาษาไทย

คำซ้ำ หมายถึง คำที่ประกอบด้วยหน่วยคำอิสระตั้งแต่ 2 หน่วยคำขึ้นไป ซึ่งเหมือนกันทุกประการ หรือหมายถึงการพูดหรือเขียนคำใดคำหนึ่งอีกครั้ง ทำให้เกิดคำซ้ำ การเขียนคำซ้ำจะใช้เครื่องหมายไม่ยมก (ๆ) แทนที่คำซ้ำ เช่น เด็ก ๆ สาว ๆ หมู่ ๆ บางครั้งคำที่ซ้ำอาจมีการเปลี่ยนแปลงไปจากคำเดิม คือ มีการเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ เช่น แดงแดง เร็วเร็ว หรือเปลี่ยนการลงเสียงหนักเบา เช่น บาง ๆ ออกเสียงเป็น บัง-บาง เป็นต้น

คำชนิดต่าง ๆ ในภาษาไทยสามารถนำมาซ้ำได้ แต่มีข้อว่าคำทุกคำในแต่ละชนิดจะซ้ำได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความหมายของคำและบริบทที่นำไปใช้ (สุนันท์ อัญชลินุกูล, 2548, น. 26-28) เช่น

การซ้ำคำนาม เช่น เด็ก ๆ มากันหรือยัง

การซ้ำคำสรรพนาม เช่น ของแจกสำหรับคุณ ๆ ทุกคน

การซ้ำคำกริยา เช่น ลูกคุณเดินยืม ๆ มาโน่นนะ

การซ้ำคำบุพบท เช่น วางไว้ในนู ๆ หน่อย

การซ้ำคำลักษณนาม เช่น กินขนมให้หมดเป็นชั้น ๆ นะ

การซ้ำคำบอกลำดับที่ เช่น เขาไปซื้อหนังสือเป็นคนแรก ๆ

การซ้ำคำวิเศษณ์ เช่น เขาไปดูหนังบ่อย ๆ

การซ้ำคำช่วยหน้ากริยา เช่น น้ำค่อย ๆ ร้อนขึ้น

การซ้ำคำหน้าจำนวน เช่น เขาซื้อทีวีมาราว ๆ 2 ปีแล้ว

การซ้ำคำหลังจำนวน เช่น เสื้อชุดนี้ใช้ผ้า 3 เมตรกว่า ๆ

คำซ้ำที่เป็นคำเสียงลงเสียงธรรมชาติ เช่น นกร้องจิบ ๆ

คำซ้ำที่เกิดขึ้นนั้นอาจมีความหมายต่างๆ กัน สุนันท์ อัญชลินุกูล (2548, น. 26-28) ได้กล่าวถึงความหมายที่เกิดจากคำซ้ำสรุปได้ดังนี้

1. การซ้ำคำที่แสดงความหมายทางไวยากรณ์เป็นพหูพจน์มักปรากฏกับคำนามที่เกี่ยวกับเครือญาติบางคำ เช่น ลูก ๆ พี่ ๆ น้อง ๆ เป็นต้น ไม่ได้ปรากฏกับคำนามโดยทั่วไป เช่น ไม่ใช่ว่า รถ ๆ แก้ว ๆ เป็นต้น ตัวอย่างคำซ้ำที่มีความหมายเป็นพหูพจน์ เช่น เด็ก ๆ บนเวทีกำลังร้องเพลง เด็ก ๆ หมายถึง เด็กหลายคน

2. การซ้ำคำเพื่อเพิ่มน้ำหนักของความหมายของคำ เป็นการลงน้ำหนักเสียงที่พยางค์แรกของคำซ้ำและออกเสียงเน้นให้เป็นเสียงวรรณยุกต์ตรีเป็นการเพิ่มน้ำหนักของคำซ้ำให้มีความหมายเน้นมากขึ้น เช่น หนังสือเล่มนั้น-นั้น หมายถึงหนังสือที่หนา

3. การซ้ำคำเพื่อลดน้ำหนักความหมายของคำเดิม เป็นการลดน้ำหนักเสียงที่พยางค์แรกของคำซ้ำและออกเสียงคำซ้ำคำแรกให้เห็นเสียงเบาและสั้นลง เป็นการลดน้ำหนักความหมายของคำเดิมให้มีน้ำหนักน้อยลง เช่น สมุดเล่มบาง ๆ บางครั้งมีการลดน้ำหนักเสียงที่พยางค์แรกของคำและออกเสียงให้เป็นเสียงเบาและสั้นลง โดยออกเสียงเป็น สมุดเล่มบั้ง-บาง เป็นการลดน้ำหนักความหมายของคำเดิมให้มีน้ำหนักน้อยลง คือหมายถึงสมุดค่อนข้างบาง

4. การซ้ำคำเพื่อแยกความหมายเป็นส่วน ๆ เช่น ครูตรวจข้อสอบเป็นข้อ ๆ หมายถึงตรวจข้อสอบทีละข้อ

ความหมายของคำซ้ำลักษณะนี้บางครั้งอาจเกิดความกำกวมได้ จึงต้องพิจารณาบริบทประกอบด้วย เช่น แมวกินปลาเป็นตัว ๆ อาจหมายถึง กินปลาทั้งตัวหรือกินปลาทีละตัว เป็นต้น

5. การซ้ำคำทำให้เกิดความหมายไม่จำกัดแน่นอน เช่น นักร้องนั่งอยู่ริม ๆ สระ ริม ๆ หมายถึง บริเวณใดบริเวณหนึ่งรอบ ๆ สระน้ำ ไม่เจาะจงที่จุดใดจุดหนึ่ง

6. การซ้ำคำเป็นสำนวน การซ้ำคำในภาษาไทยบางครั้งเกิดเป็นสำนวนที่ใช้ในความหมายไม่ตรงตามตัวอักษร เช่น กลัย ๆ หมายถึง ไม่ยาก หรือ ฐ ๆ ปลา ๆ หมายถึง ฐไม่มาก เป็นต้น

การศึกษาเรื่องคำซ้ำในภาษาไทยนั้น มีผู้ศึกษาไว้บ้างแล้ว อาทิ สุกิจรา บรมินนรินทร์ (2509) ที่ศึกษาเรื่อง “คำซ้ำในภาษาไทย” โดยศึกษาเฉพาะคำซ้ำที่ไม่มี การเปลี่ยนแปลงรูปพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ให้แตกต่างจากคำเดิม การศึกษาครั้งนี้ศึกษาคำในหมวดคำ 11 หมวด ได้แก่ คำเชื่อม คำบอกกำหนด คำบอกเวลา

คำท้ายประโยค คำบุพบท คำมาลา คำบอกจำนวน คำนาม คำกริยาวิเศษณ์ คำกริยา และคำลักษณนาม โดยเป็นการศึกษาถึงประเภทและความหมายของคำซ้ำ ผลการศึกษาพบว่า คำแต่ละหมวดมีทั้งประเภทซ้ำได้และประเภทไม่ซ้ำเลย และพบว่ามีหมวดคำลักษณนามเพียงหมวดเดียวที่คำทุกคำปรากฏเป็นคำซ้ำได้ทั้งหมด ส่วนการศึกษาด้านความหมายของคำซ้ำพบว่า คำซ้ำนั้นอาจมีความหมายเหมือนกันหรือต่างกับความหมายของคำเดิมในลักษณะต่าง ๆ คือ มีความหมายคล้ายกับคำเดิม มีความหมายเป็นพหูพจน์ มีความหมายไม่แน่นอน มีความหมายเน้นหนักมากขึ้นกว่าคำเดิม และมีความหมายแยกออกเป็นส่วน ๆ

สุปราณี สมพงษ์ (2510) ศึกษาเรื่อง “ลักษณะคำซ้ำในภาษาไทย” โดยศึกษาเฉพาะคำซ้ำที่มีการเปลี่ยนแปลงรูปจากคำเดิม อาจเป็นการเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ และการเปลี่ยนการลงเสียงหนักเบา หรืออาจเปลี่ยนเสียงสระหรือพยัญชนะสะกดด้วย ทั้งนี้ได้ศึกษาคำซ้ำในหมวดคำ 17 หมวด ได้แก่ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำช่วยกริยา คำลักษณนาม คำบอกจำนวน คำบอกกำหนด คำหลอม คำบอกเวลา คำมาลา คำหน้ากริยา คำหลังกริยา คำบุพบท คำกริยาวิเศษณ์ คำเชื่อม คำลงท้าย และคำปฏิเสธ ผลการศึกษาพบว่า คำในหมวดต่าง ๆ แบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ คำที่ปรากฏเป็นคำซ้ำได้ และคำที่ไม่ปรากฏเป็นคำซ้ำเลย การศึกษาด้านความหมายพบว่า คำซ้ำที่มีการเปลี่ยนแปลงรูปนั้นส่วนมากจะมีความหมายที่เน้นคำเดิมให้หนักแน่นยิ่งขึ้น

นอกจากนี้การศึกษาเรื่องคำซ้ำยังมีการกล่าวถึงไว้ในวิทยานิพนธ์เรื่องการสร้างคำในภาษาไทยทั้งในสมัยสุโขทัย สมัยอยุธยา และสมัยรัตนโกสินทร์ โดยเป็นการกล่าวถึงคำซ้ำในแง่โครงสร้างของคำซ้ำ และหน้าที่ของคำซ้ำ ทั้งนี้ยังไม่มีการกล่าวถึงคำซ้ำที่เป็นการนำคำภาษาอังกฤษมาสร้างเป็นคำซ้ำในภาษาไทยเลย ผู้เขียนจึงจะได้นำเสนอประเด็นดังกล่าวต่อไป

ในปัจจุบันภาษาอังกฤษเข้ามามีบทบาทในภาษาไทยอย่างมาก ดังจะเห็นได้ชัดเจนจากการที่มีคำภาษาอังกฤษมาใช้ในภาษาไทยเป็นจำนวนมาก และต่อมาก็ได้มีการนำคำภาษาอังกฤษมาใช้ในกระบวนการสร้างคำในภาษาไทย กล่าวคือมีการนำคำภาษาอังกฤษมาสร้างเป็นคำซ้ำ อาทิ แมน ๆ (ซ้ำคำว่า man) ฟรี ๆ (ซ้ำคำว่า free) เป็นต้น

ตามปกติแล้วการสร้างคำซ้ำเป็นกระบวนการสร้างคำที่ไม่มีในภาษาอังกฤษ แต่คนไทยนำคำภาษาอังกฤษมาปรับใช้ให้เข้ากับกระบวนการสร้างคำในภาษาไทย

จึงทำให้มีการนำคำภาษาอังกฤษมาสร้างเป็นคำซ้ำในภาษาไทยส่งผลให้เกิดศัพท์ใหม่ในภาษาไทยมากขึ้น ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 หมวดคำของคำภาษาอังกฤษที่นำมาสร้างเป็นคำซ้ำ

จากการสังเกตและเก็บรวบรวมข้อมูลคำซ้ำที่มาจากคำภาษาอังกฤษพบว่า หมวดคำของคำภาษาอังกฤษที่นำมาสร้างเป็นคำซ้ำอย่างภาษาไทยมี 5 หมวด คือ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ และคำบอกจำนวน เช่น

2.1.1 คำนามในภาษาอังกฤษที่นำมาซ้ำ เช่น พวกแมนๆ (man) เดินมาโน่นแล้ว คำว่า พวกแมนๆ หมายถึง ผู้ชายที่เป็นผู้ชายอย่างแท้จริง ไม่มีความเบี่ยงเบนทางเพศ หรือหมายถึงผู้หญิงที่มีท่าทางอย่างผู้ชาย

2.1.2 คำสรรพนามในภาษาอังกฤษที่นำมาซ้ำ เช่น พวกยูๆ (you) ชอบกินอะไร คำว่า พวก ยูๆ มีความหมายเช่นเดียวกับ พวกคุณๆ

2.1.3 คำกริยาในภาษาอังกฤษที่นำมาซ้ำ เช่น งานนี้เราวินๆ (win) ทั้งคู่ คำว่า วินๆ หมายถึง ได้รับผลประโยชน์ชนตอบแทนด้วยกันทั้งสองฝ่าย

2.1.4 คำคุณศัพท์ในภาษาอังกฤษที่นำมาซ้ำ เช่น ของฟรีๆ (free) ใครก็อยากได้ คำว่า ฟรีๆ หมายถึง ได้มาโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย

2.1.5 คำบอกจำนวนในภาษาอังกฤษที่นำมาซ้ำ เช่น รายได้ครึ่งนี้แบ่งกันฟิฟตี้ๆ (fifty) นะ คำว่า ฟิฟตี้ๆ หมายถึง แบ่งกันคนละครึ่ง

2.2 โครงสร้างของคำซ้ำ

การนำคำภาษาอังกฤษมาสร้างเป็นคำซ้ำมีโครงสร้าง 2 แบบ คือ แบบซ้ำทั้งคำ และแบบที่ตัดเอาบางส่วน of คำภาษาอังกฤษมาซ้ำ ดังนี้

แบบที่ 1 คำภาษาอังกฤษที่นำมาซ้ำทั้งคำ แบ่งเป็น

ซ้ำทั้งคำพยางค์เดียว เช่น แมนๆ (man) ฟรีๆ (free) เพียวๆ (pure) แฟร์ๆ (fair)
ซ้ำทั้งคำสองพยางค์ เช่น ฟิฟตี้ๆ (fifty) อีซี่ๆ (easy) เบบี้ๆ (baby)

แบบที่ 2 คำภาษาอังกฤษที่ตัดเอาเพียงบางส่วนของคำมาซ้ำ แบ่งเป็น

คำซ้ำพยางค์เดียวที่ตัดมาจากคำภาษาอังกฤษ เช่น เวอร์ๆ ตัดมาจากคำว่า over ติสต์ๆ ตัดมาจากคำว่า artist เดิร์นๆ ตัดมาจากคำว่า modern เป็นต้น

คำซ้ำสองพยางค์ที่ตัดมาจากคำภาษาอังกฤษ เช่น ไฮโซ ไฮโซ ตัดมาจากคำเต็มภาษาอังกฤษว่า high society เป็นต้น

2.3 หน้าที่ของคำซ้ำ

คำในหมวดต่าง ๆ ในภาษาอังกฤษเมื่อนำมาสร้างเป็นคำซ้ำแล้วจะมีทั้งที่ทำหน้าที่คงเดิมตามชนิดของหมวดคำ และที่เปลี่ยนแปลงหน้าที่ไป ดังนี้

2.3.1 คำซ้ำที่ทำหน้าที่คงเดิมตามชนิดของหมวดคำ

คำซ้ำคำนามทำหน้าที่อย่างคำนาม เช่น บรรดาแฟน ๆ (fan) มารอนักร้องขวัญใจที่หน้าเวที

คำซ้ำคำสรรพนามที่ทำหน้าที่อย่างคำสรรพนาม เช่น พวกคุณ ๆ (you) ชอบกินอะไร

คำซ้ำคำกริยาที่ทำหน้าที่อย่างคำกริยา เช่น งานนี้เราวิน ๆ (win) ทั้งคู่ คำซ้ำคำคุณศัพท์ที่ทำหน้าที่อย่างคำคุณศัพท์ เช่น ของฟรี ๆ (free) ใครก็อยากได้ คำว่าฟรี ๆ ขยายคำว่า ของ

2.3.2 คำซ้ำที่มีการเปลี่ยนแปลงหน้าที่

คำซ้ำคำนามที่ทำหน้าที่อย่างคำคุณศัพท์ เช่น หม่อมดิสต์ ๆ (artist) คนนั้นเก่งจริง artist เป็นคำนาม หมายถึง ศิลปิน แต่นำมาใช้เป็นคำคุณศัพท์ขยายคำว่า “หม่อม” โดยจะหมายถึง หม่อมที่มีท่าทาง การแต่งกายอย่างศิลปิน หรือมีลักษณะทางการแต่งกายที่เป็นเอกลักษณ์

คำซ้ำคำคุณศัพท์ที่ทำหน้าที่อย่างคำวิเศษณ์ เช่น กรรมการควรตัดสินใจแฟร์ ๆ (fair) กว้านี้หน้อย fair เป็นคำคุณศัพท์ในภาษาอังกฤษ หมายถึง ยุติธรรม แต่นำมาใช้เป็นคำวิเศษณ์ขยายคำว่า “ตัดสินใจ” หมายถึงตัดสินใจอย่างยุติธรรม

2.4 ความหมายของคำซ้ำ

คำซ้ำที่เกิดจากคำภาษาอังกฤษมีความหมายลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

2.4.1 ความหมายเป็นพหูพจน์ เช่น พวกคุณ ๆ (you) ชอบกินอะไร มีความหมายเช่นเดียวกับ พวกคุณ ๆ หมายถึงพวกคุณหลายคน

2.4.2 เพิ่มน้ำหนักของความหมายของคำ ส่วนใหญ่เป็นคำซ้ำที่มีการเปลี่ยนแปลงเสียงวรรณยุกต์ เช่น เลือของเธอตัวนี้เดินเดิร์น (modern) modern หมายถึง ทันสมัย ในประโยคที่เป็นคำซ้ำเช่นนี้จะหมายถึงทันสมัยมาก

2.4.3 ลดน้ำหนักความหมายของคำเดิม เช่น ใช้ดินสอเขียนมาแหวอไม่ชัดเลย ดูเบลอร์ ๆ (blur) นะ blur หมายถึง ไม่ชัด เลอะเลือน จากประโยคที่เป็นคำซ้ำเช่นนี้หมายถึง ค่อนข้างไม่ชัดเจน

2.4.4 แยกความหมายเป็นส่วน ๆ เช่น รายได้ครั้งนี้แบ่งกันฟิฟตี้ๆ (fifty) นะ ข้อความนี้มีความหมายว่าแบ่งรายได้ออกเป็นสองส่วน ส่วนละเท่า ๆ กัน

2.4.5 ความหมายเป็นส่วนวน เช่น ข้อสอบข้อนี้เหรอเบบี้ๆ (baby) จะตายไป คำว่า เบบี้ๆ ที่แปลว่า เด็กๆ ในที่นี้ หมายถึง ง่าย ๆ เป็นต้น

การนำหมวดคำในภาษาอังกฤษมาใช้เป็นคำซ้ำในภาษาไทยได้แสดงให้เห็นว่าคนไทยใช้ภาษาอังกฤษอย่างแพร่หลายและเคยชินจนทำให้สามารถนำคำภาษาอังกฤษมาใช้ในกระบวนการการสร้างคำซ้อนในภาษาไทย

บทสรุป

จากการตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับคำซ้อนและคำซ้ำที่ได้กล่าวมา จะเห็นได้ว่าภาษาอังกฤษนั้นเข้ามามีบทบาทในภาษาไทยจนนำมาใช้ในกระบวนการสร้างคำในภาษาไทยทั้งคำซ้อนและคำซ้ำ โดยคำซ้อนนั้นมีปรากฏคำซ้อนที่มีหน่วยใดหน่วยหนึ่งเป็นคำภาษาอังกฤษมากขึ้น พบทั้งคำซ้อน 2 หน่วยและคำซ้อน 3 หน่วย ส่วนคำซ้ำก็มีการนำคำภาษาอังกฤษมาสร้างเป็นคำซ้ำเป็นจำนวนมาก ลักษณะดังกล่าวแสดงให้เห็นอิทธิพลและบทบาทของคำภาษาอังกฤษที่มีต่อภาษาไทย ทำให้มีการใช้คำภาษาอังกฤษอย่างแพร่หลายจนสามารถนำมาใช้ในกระบวนการการสร้างคำในภาษาไทย การอธิบายวิธีการสร้างคำในภาษาไทยปัจจุบันจึงควรที่จะเพิ่มเติมวิธีการสร้างคำลักษณะดังกล่าวเพื่อให้ครอบคลุมลักษณะภาษาไทยปัจจุบันได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

- กรมศิลปากร. (2551). *ไตรภูมิพระร่วง* (พิมพ์ครั้งที่ 13). กรุงเทพมหานคร: องค์การคำ
ของครุสภา.
- จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ. (2530). *การสร้างคำในภาษาไทยในสมัยสุโขทัย*. (วิทยานิพนธ์ปริญญา
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศิลปากร, บัณฑิตวิทยาลัย, สาขา
วิชาจารึกภาษาไทย.
- เบญจมาศ บางอัน. (2529). *การสร้างคำในภาษาไทยสมัยอยุธยา*. (วิทยานิพนธ์ปริญญา
อักษรศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศิลปากร, บัณฑิตวิทยาลัย, สาขา
วิชาภาษาไทย.
- รัชฎาพรพรรณ เศรษฐวิวัฒน์. (2516). *คำซ้อนในภาษาไทย*. (วิทยานิพนธ์ปริญญา
ครุศาสตรมหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, บัณฑิตวิทยาลัย, แผนก
วิชามัธยมศึกษา.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2550). *กฎหมายตราสามดวง ฉบับราชบัณฑิตยสถาน เล่ม 1*.
กรุงเทพมหานคร: ราชบัณฑิตยสถาน.
- ราตรี ธันวารชร. (2534). *การศึกษาการซ้อนคำในภาษาไทย*. (วิทยานิพนธ์ปริญญา
อักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, บัณฑิตวิทยาลัย,
สาขาวิชาภาษาไทย.
- ลินดา วิชาดากุล. (2528). *การสร้างคำในภาษาไทยสมัยรัตนโกสินทร์*. (วิทยานิพนธ์
ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศิลปากร, บัณฑิตวิทยาลัย,
สาขาวิชาภาษาไทย.
- วัฒนา อุดมวงศ์. (2524). *คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทย*. (วิทยานิพนธ์ปริญญา
อักษรศาสตรมหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, บัณฑิตวิทยาลัย, สาขา
วิชาภาษาไทย.
- สุจิตรา บรมินهنทร์. (2509). *คำซ้ำในภาษาไทย*. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต).
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, บัณฑิตวิทยาลัย, แผนกวิชามัธยมศึกษา.
- สุนันท์ อัญชลินุกูล. (2548). *ระบบคำภาษาไทย*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร:
โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุปราณี สมพงษ์. (2510). *ลักษณะคำซ้ำในภาษาไทย*. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต).
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, บัณฑิตวิทยาลัย, แผนกวิชามัธยมศึกษา.